

«ἔρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον»

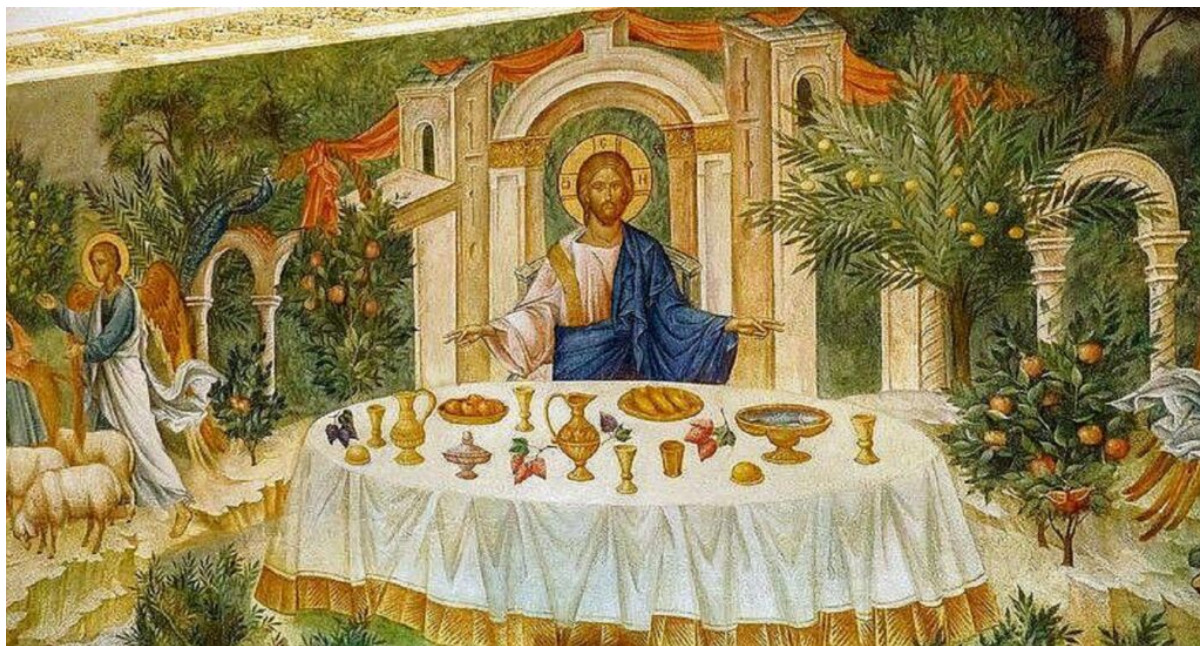
[Ορθοδοξία](#) / [Ιερός Ἀμβων](#)

[Πρωτοπρεσβύτερος Θεμιστοκλῆς Μουρτζανός, Δρ. Θεολογίας](#)

«Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἄγρον ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον. Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν» (Λουκ. 14, 18-20)

«Ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε· “ἔχω ἀγοράσει ἓνα χωράφι καὶ πρέπει νὰ πάω νὰ τὸ δῶ· σὲ παρακαλῶ, θεώρησέ με δικαιολογημένον”. Ἄλλος τοῦ εἶπε· “ἔχω ἀγοράσει πέντε ζευγάρια βόδια καὶ πάω νὰ τὰ δοκιμάσω· σὲ παρακαλῶ, δικαιολόγησέ με”. Κι ἓνας ἄλλος τοῦ εἶπε· “εἶμαι νιόπαντρος καὶ γι’ αὐτὸ δὲν μπορῶ νὰ ἔρθω”».

Στην ευαγγελική περικοπή που διαβάζουμε την Κυριακή των Προπατόρων, δηλαδή λίγες ημέρες πριν από τα Χριστούγεννα, ο Χριστός κάνει την αναφορά στο Μεγάλο Δείπνο της Βασιλείας του Θεού. Σε ένα συμβολισμό της θείας λειτουργίας, όπως επίσης και της κοινωνίας των προσώπων μετά την ανάσταση των νεκρών, η οποία κι αυτή θα στηρίζεται όχι πλέον στην τροφή του σώματος και του αίματος του Χριστού αλλά στην συνεχή παρουσία του Κυρίου ως Άρτου της Ζωής, που θα καθιστά τα πάντα φως και αγάπη, ο Χριστός δείχνει τη διαφορά ανάμεσα στον κόσμο της Παλαιάς Διαθήκης και στον κόσμο της Καινής. Ο οικοδεσπότης ετοιμάζει μεγάλο δείπνο και καλεί όσους γνωρίζει και έχει φίλους να συμμετάσχουν σ' αυτό. Μάλιστα, όταν το τραπέζι είναι έτοιμο, τους υπενθυμίζει σχετικά με την αποστολή ενός δούλου του, ώστε να προσέλθουν σ' αυτό. Δεν έκαναν τίποτε εκείνοι για το τραπέζι αυτό. Το μόνο που τους ζητήθηκε ήταν να έρθουν να συμμετάσχουν στη χαρά του. Και ο καθένας, με διάφορες δικαιολογίες που έχουν να κάνουν με τις βιοτικές μέριμνες, την ηδονή τω αισθήσεων, τα οικογενειακά θέματα και τους έρωτες των ανθρώπων, αρνείται να παραστεί στο τραπέζι. Και τότε, ο οικοδεσπότης θα οδηγήσει στο τραπέζι αυτό τους παρίες εκείνης της ζωής, θρησκευτικούς και κοινωνικούς και, στη συνέχεια, και τους εκτός της αυλής, τους ειδωλολάτρες και μη ανήκοντες στον περιούσιο λαό του Θεού, για να γεμίσει το σπίτι του.

Συνήθως ο προβληματισμός μας έχει να κάνει με το σε ποια κατηγορία από τους κεκλημένους ανήκουμε. Ίσως χρειάζεται να προχωρήσουμε λίγο πιο πέρα. Θα μπορούσαμε άραγε ποτέ να ξεπεράσουμε τις δυσκολίες που η κατάστασή μας εν τω κόσμω γεννά; Ποιος από εμάς είναι έτοιμος να αφήσει τις βιοτικές του υποθέσεις, την ευχαρίστησή του, τα οικογενειακά βάσανα, αλλά και τις χαρές για να

συμμετάσχει στο τραπέζι της βασιλείας του Θεού; Το κλειδί όμως δε βρίσκεται εκεί. Βρίσκεται στο γεγονός της εξάρτησής μας από αυτά. Δεν τους ζητούσε ο οικοδεσπότης κάθε μέρα να βρίσκονται στο τραπέζι του. Ένα δείπνο έκανε. Όσο κι αν φαίνεται παράδοξο, το πρόβλημά μας δεν έγκειται στην δήθεν απαίτηση του Θεού να μη χαρούμε τη ζωή μας, να μην ασχοληθούμε με τις υποθέσεις μας, να μην έχουμε έγνοια κι αγάπη για τους οικείους μας. Όλα κατανοητά από την πλευρά του Θεού. Το ερώτημα είναι αν είμαστε έτοιμοι και πρόθυμοι, στην κλήση του Θεού να δείξουμε ότι τον αγαπούμε, Τον εμπιστευόμαστε και ανταποκρινόμαστε στη στιγμή που θα μας ζητηθεί και για την οποία είναι δεδομένο ότι κάποιο χρόνο θα έχουμε για να προετοιμαστούμε, αν η καρδιά μας είναι δεκτική να αναλάβει την ευθύνη να προετοιμαστεί για να φτάσει στο δείπνο.

Οι καλεσμένοι «ήρξαντο παραιτήσθαι» όχι γιατί ήταν τόσο βαριά τα καθήκοντά τους, που δεν τους επέτρεπαν να χαρούνε με τον οικοδεσπότη. «Ήρξαντο παραιτήσθαι» διότι ο οικοδεσπότης δεν ήταν το πρόσωπο που αγαπούσαν και εμπιστεύονταν, αλλά το κριτήριο που είχαν ήταν ο εαυτός τους και οι ανάγκες του. Για να μετάσχουμε στη ζωή της Εκκλησίας χρειάζεται να αφήσουμε κατά μέρος την πρόταξη του εγώ. Την εξάρτηση από όσα θεωρούμε πως μας ανήκουν. Να αποδεχθούμε την αγάπη του Θεού και ό,τι αυτός μας προσφέρει. Τελικά, να έχουμε ήθος ευχαριστίας, δηλαδή ετοιμότητας να μοιραστούμε τη στιγμή που θα μας ζητηθεί με Εκείνον.

Σίγουρα, στους ρυθμούς της σύγχρονης ζωής έχει σημασία να κοινωνούμε. Έχει σημασία να λέμε «ναι» στο χτύπημα της καμπάνας της Κυριακής. Παρότι η μετοχή στο μυστήριο της ευχαριστίας εύκολα γίνεται είτε συνήθεια είτε τυπικότητα, εντούτοις έχει αξία να νιώσουμε ότι ανήκουμε στον Θεό, ανήκουμε στην βασιλεία Του και χωρίς την κοινωνία του σώματος και του αίματός Του δεν συγκροτούμε το σώμα Του που είναι η Εκκλησία. Άλλωστε, στο τραπέζι της βασιλείας καταργείται στην πράξη η αίσθηση ότι ο εαυτός μας και οι ανάγκες μας είναι η προτεραιότητα και ενωνόμαστε με τον Χριστό και τον συνάνθρωπό μας, κάνοντας μια καινούργια αρχή αγάπης και αιωνιότητας. Ας μην το λησμονούμε αυτό, για να έχουν αληθινό νόημα οι γιορτές.

themistoklismourtzanos.blogspot.com

MISSING_ARG_ACCESS_TOKEN